

UIT HET LEVEN VAN EEN DOPINGDEALER

Stefan Matschiner

Doping-
leverancier
Boogerd en
Dekker

Stefan Matschiner
in samenwerking met
Manfred Behr

UIT HET LEVEN
VAN EEN DOPINGDEALER

Uitgebreide uitgave voor de Nederlandse taal

TIRION SPORT

Inhoud

Voorwoord door Mark Misérus	7
Voorwoord door Stefan Matschiner	11
<i>‘Kriminalpolizei! Aufmachen!’</i>	17
Hard op weg een eenling te worden	22
Een zuiver geweten – helemaal mijn ding	28
Een greep in de trukendoos	42
Verandering van positie	60
Doping is leuk!	72
Bloedige beginners	78
De stof die de dromen waarmaakt	84
De zaken gaan goed	99
<i>Thanks, babe!</i>	109
Een Italiaanse reis, deel 1	112
Een Italiaanse reis, deel 2	124
Het spel met het vuur	129
Tussen steentijd en maanlanding	135
Een noodstop voor de hemelbestormer	142
De val in het diepe	149
Het achterhoedegevecht	162
Alles wat recht is	170
Verraden en verkocht	177
‘Maar dat is toch vernederend!’	186
<i>Free at last</i>	197

Sonia Neumann-Matschiner: Mijn leven met Stefan of: vijf jaar uitzonderlijke omstandigheden	209
Jager en prooi	214
Controle is goed, wantrouwen beter	217
We zijn allemaal <i>gedoopt!</i>	222
Mijn geachte collega's	226
De kruik, het water en het kaartenhuis	232
Interview met schandaaltrainer Walter Mayer: 'Hoe dom is de mensheid?'	237
De prominentste dopinggevallen	253
De fantasierijkste dopingsmoezen ter wereld	266
Meer lezen en luisteren	271
De auteurs	272

Voorwoord

door Mark Misérus

De bediening van Gasthof Steyrermühl in Laakirchen loopt af en aan met volle glazen wijn en specialiteiten uit de streek. Tegenover me zit Stefan Matschiner. Oud-atleet, manager van sporters en, tegenwoordig, champignonkweker. Maar bovenal is hij een van de best bewaarde geheimen van de Nederlandse wielersport.

Ik kom Matschiner op het spoor als ik voor *de Volkskrant* onderzoek doe naar het dopingverleden van de Rabobankwielersploeg. Er zijn steeds meer aanwijzingen dat het team een groot geheim bij zich draagt. De twee positieve dopinggevallen, van Thomas Dekker en Rory Sutherland, en de schimmige aftocht van Michael Rasmussen in de Tour de France van 2007 kunnen volgens mij niet op zichzelf staan.

Na talloze gesprekken met betrokkenen is de tijd er rijp voor om ook Matschiner aan de tand te voelen. Veel vertrouwen in een afspraak heb ik niet. Hij is veroordeeld voor zijn aandeel in het dopingschandaal in Oostenrijk dat draait rond de Weense bloedbank Humanplasma. Tientallen atleten, onder wie profrenners, hebben er hun bloed laten invriezen om het in wedstrijden weer te kunnen gebruiken. Als het dopingschandaal aan de oppervlakte komt tijdens de Winterspelen van 2006, schaft Matschiner de benodigde apparatuur aan en nodigt hij de sporters bij hem thuis uit.

De methode is effectief en valt niet op te sporen door dopingcontroleurs. Bovendien zijn de kosten ervan, in het geval van Humanplasma, te verwaarlozen voor de vaak goed verdienende sporters. Zodoende we-

ten wielrenners, wintersporters en atleten de weg naar Wenen te vinden. En Matschiner is hun toegang tot de bank.

Hij moet dus beschikken over wat in het Duits *brisante* informatie wordt genoemd: explosieve informatie. Verrassend genoeg wil hij meewerken aan een interview. Het is de eerste keer dat hij een Nederlandse krant te woord staat.

Terwijl de serveerster zijn favoriete schotels neerzet, praat Matschiner honderduit. Het is een spannend relaas van een man die jarenlang heeft geopereerd in de schijnwereld die net zo onlosmakelijk met de sport is verbonden als training, tactiek en transfers. Het is de wereld van list en bedrog. De wereld van doping in de sport.

Ruim vier uur lang duurt zijn relaas. Namen van sporters, trainers of wielerploegen noemt Matschiner niet. Dat had hij vooraf aangekondigd. Toch valt hij op zeker moment uit zijn rol, als hij me uitdaagt op te noemen welke twee Nederlandse sporters klant zijn geweest bij de Weense bloedbank. ‘Michael Boogerd?’ probeer ik. ‘Ja. En wie nog meer?’ luidt zijn antwoord. Het is de enige naam die hij die avond noemt.

Tegen middernacht schudden we elkaar de hand, de dopingdealer en ik. Maanden later, op 5 mei 2012, publiceert ik de uitkomsten van mijn onderzoekswerk in *de Volkskrant*. De strekking: bij de Rabobank-wielerploeg werd het gebruik van doping sinds de oprichting in 1996 tot en met 2007 getolereerd. Een van de drie verhalen is een interview met Matschiner, waarin hij Boogerd als dopingzondaar aanwijst.

De publicatie zet het beeld over de brave jongens van de Raboploeg voorgoed op de helling. Op 19 oktober 2012 maakt de bank bekend de sponsoring van de eigen wielerploeg te stoppen. Als officiële reden wordt het Amerikaanse dopingrapport over Lance Armstrong gegeven. Maar de bank wil ook niet langer geconfronteerd worden met negatieve publicaties over de eigen ploeg.

Matschiner windt zich erover op. Hij wil dat de bank en de ploegleiding uitkomen voor het dopingverleden van Rabobank. Om ze uit hun tent te lokken, geeft hij in *de Volkskrant* en *NRC Handelsblad* nieuwe details prijs over zijn eigen rol binnen het team.

Twaalf bloedzakken zegt hij te hebben afgeleverd bij het hotel van de Raboploeg, in de Tours van 2005, 2006 en 2007. Ze waren bestemd

voor de kroonjuwelen van de ploeg: Michael Boogerd, Michael Rasmussen, Thomas Dekker en Denis Mensjov. Dekker en Rasmussen hebben het gebruik van doping dan al toegegeven. Uiteindelijk ziet ook Boogerd geen andere mogelijkheid meer, nadat Matschiner zijn deel van het Rabogeheim heeft ontsluierd.

Zonder dat iemand het door heeft gehad, is Stefan Matschiner jarenlang een belangrijke spin in een onzichtbaar web geweest. Dat stond gespannen tussen de bekendste Nederlandse wielploeg en een dopingbloedbank in Oostenrijk.

Mark Misérus
Sportjournalist *de Volkskrant*

Voorwoord

door Stefan Matschiner

Waarom dit boek? Terechte vraag. De drang om een ingrijpend hoofdstuk in mijn leven te verwerken, het eindelijk af te sluiten, ballast van me af te werpen? De moeite doen om de buitenwereld te laten zien in hoeverre topsport verwijderd is geraakt van zijn idealen? Een poging om munt te slaan uit mijn eigen, volgens de rechtbank criminele, verleden? Het antwoord ligt voor de hand: het is een mix van al deze motieven. En ik schaam me voor niet een daarvan.

Natuurlijk mogen er best een paar verdwaalde euro's op mijn bankrekening terecht komen. Justitie in Oostenrijk heeft er tenslotte alles aan gedaan om ervoor te zorgen dat ik niet eens meer wist hoe een banksaldo zonder minteken ervoor eruitzag. Het EVRM, het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, garandeert iedereen een snel en eerlijk proces. In mijn geval hield dit in dat er bijna zestien maanden voorbijgingen tussen het einde van het voorarrest en de eerste zitting. En dat terwijl alle feiten al na hooguit drie of vier maanden op tafel lagen. Deze slepende juridische afwikkeling zorgde voor nogal wat onaangename neveneffecten wanneer ik probeerde een nieuw bestaan op te bouwen. Of ik nu een gooi deed naar een nieuwe baan in loondienst of als zelfstandig ondernemer een startkrediet bij de bank probeerde los te krijgen, het antwoord was altijd: 'U bent de eerste aan wie we zullen denken – zodra het strafproces is afgesloten.'

Toch werd met name dit 'streven naar een geregelde bezigheid' van mij verlangd nadat ik uit voorlopige hechtenis was vrijgelaten. Ik kon

terugvallen op een intact sociaal netwerk, op familie en op vrienden, die mij allemaal niet lieten vallen. Veel anderen in een vergelijkbare situatie hebben zo'n vangnet niet en komen dan vrijwel onvermijdelijk weer in een strafbare situatie terecht. En wie op dat moment nog niet crimineel was, loopt grote kans het onder die omstandigheden wel te worden.

Het afsluiten van mijn eigen verleden ontpopte zich als een belangrijk, maar voor een deel ook pijnlijk proces. Het hield onder meer in dat ik mijn eigen falen op sportief gebied moest inzien en tegelijkertijd moest erkennen dat ik op een groot aantal kruispunten bewust de verkeerde weg had ingeslagen. Berouw hierover heb ik echter niet. Spijt dat ik mijn gezin al die jaren op onverantwoorde wijze heb verwaarloosd? Dat wel. Maar berouw? Absoluut niet. En precies dat heeft de rechter mij zwaar aangerekend bij het bepalen van de strafmaat. Dat was wel te verwachten, maar ik zag er geen heil in haar iets voor te liegen. Ik had met volwassen mensen te maken, met mondige burgers. Ik heb mezelf aan niemand opgedrongen; de klanten kwamen vanzelf naar mij toe. Enkelen van hen wilde ik door het ontbreken van sportieve vooruitzichten niet eens begeleiden, maar na het zoveelste gesprek liet ik me dan meestal toch overhalen. Vaak deed ik dat ook om via deze sporters op managementniveau contact te krijgen met andere, meestal nog schone atleten. Want, geloof het of niet, het verkrijgen en doorverkopen van dopingmiddelen was niet het hoofddoel van International Sports Agency, het bedrijf dat ik in 2004 voor de tweede keer oprichtte. Ik ben niet trots op mijn verleden als sport-medisch-farmacologisch begeleider en ik denk niet bepaald met weemoed terug aan dit deel van mijn baan als sportmanager. Maar mijn handelen heeft er tegelijkertijd nooit voor gezorgd dat ik me ergens voor heb geschaamd. Daarom zal men in deze biografie ook geen enkele poging om met mezelf in het reine te komen vinden, noch een vergoelijking of verklaring van de feiten. Het belangrijkste voor mij was om mezelf te bevrijden, alles van me af te schrijven.

Daarbij hoort onvermijdelijk ook dat ik iedereen die geïnteresseerd is in de waarheid de ogen moet openen en hen moet wijzen op de onoverbrugbare kloof die er bestaat tussen zijn en schijn in de huidige wereld van de prestatiesport. Op de huichelarij van de bestuurskaste,

die in vurige toespraken de grootse idealen van de sport bezweert, maar die, zodra de tv-camera's uit zijn, oogluikend toestaat hoe deze achtere-loos met voeten worden getreden. Op de alomtegenwoordige leugen dat fairplay een relevante categorie zou zijn in de top van de prestatie-piramide. En op de wereld die parallel aan de topsport bestaat waarin voor de deelnemers vroeg of laat alle grenzen vervagen, elk gevoel voor onrecht verloren gaat en dingen normaal worden die overduidelijk niet normaal zijn.

Ik ben al met dit manuscript begonnen toen ik nog in voorarrest zat in het 'Grijze huis', het huis van bewaring in Wenen-Josefstadt. Het eigenlijke idee ervoor leeft zelfs nog veel langer. Al vaker dacht ik zonder het hardop te zeggen: ooit, ooit spreek ik dit hele waanzinnige gedoe in op een dicteerapparaat tijdens een lange autorit en geef het daarna aan Manfred Behr. Die heeft dat met zijn volharding wel verdiend. Het is maar goed dat ik dat nooit heb gedaan, want de gemeenschappelijke marathonzittingen in de maanden na mijn arrestatie waren veel onderhoudender. Het vraag-en-antwoordspel opende vele nieuwe invalshoeken. Ik wist heel wat herinneringen op te diepen die allang vervaagd waren en anders ongetwijfeld voorgoed verloren waren gegaan.

Met alle (helaas te laat ontdekte) liefde voor de waarheid: dit boek komt slechts zeer beperkt tegemoet aan voyeuristische driften. Atleten die (nog) niet met hun dopingverleden zijn geconfronteerd, worden beschreven onder een pseudoniem (in de tekst weergegeven met een *). Ik beschouw het nu eenmaal niet als mijn taak om het bestaan van een ander in gevaar te brengen of in het ergste geval zelfs te vernietigen. Wat heeft het voor zin om een individuele sporter aan de schandpaal te nagelen en zo vogelvrij te verklaren? De door henzelf als zodanig benoemde 'hoeders van de sport' zouden dan toch maar hooguit iets mompelen over 'zwarte schapen' en de rest van het wereldje verder vooral schoon verklaren. Deze feitenverloochenaars doen mij steeds denken aan die mop over de automobilist die op de verkeerde weghelft rijdt en tegen zijn bijrijder zegt: 'Kijk, allemaal spookrijders!' De sportwereld is een weiland vol met zwarte schapen. In plaats van ze te brandmerken, zou het verstandiger zijn de realiteit onder ogen te zien en proberen te begrijpen waarom zo veel sporters zich overgeven aan

de zieke uitwassen van het systeem. We kunnen beter stimuleren dat de sport aantrekkelijker is als deze schoner wordt beoefend. Dit laatste alleen zal al moeilijk genoeg zijn.

De vertaling van dit boek in het Nederlands, tweeënhalf jaar na het verschijnen van de eerste druk, bewijst dat mijn biechtverhaal nog niets aan actualiteit heeft ingeboet. Integendeel zelfs: de ontwikkelingen van de afgelopen maanden hebben op niet mis te verstane wijze duidelijk gemaakt dat doping in de wielersport vanaf de jaren negentig eerder regel dan uitzondering is geworden en tot in alle hoeken van deze sport is doorgedrongen. Het ligt voor de hand dat intensieve controles bij andere sporten soortgelijke praktijken aan het licht zullen brengen. ‘De waarheid is een dochter van de tijd,’ schreef de Romeinse auteur Aulus Gellius 1850 jaar geleden al. Ook in het antidopingkamp blijkt dit maar al te waar.

Door de ontwikkelingen rond de vroegere Rabobankploeg en de bekenissen van enkele toprenners uit die ploeg kon ik voor de Nederlandse vertaling van dit boek enkele gepseudonimiseerde tekstgedeelten vervangen door passages waarin de renners met naam en toenaam worden genoemd. Michael Boogerd, Thomas Dekker en Michael Rasmussen hebben schoon schip gemaakt, al deden ze dat niet meteen. Ik vond het echter niet correct hen te brandmerken met hun verleden. Ze zijn groot geworden in en door dit discutabele systeem en zouden geen kans hebben gekregen zich te verdedigen, zelfs als ze dat hadden gewild. In de wereld van de topsport gelden eigen wetten en regels, dat zal ook de meest naïeve toeschouwer inmiddels wel zijn opgevallen.

Enkele renners van de voormalige Rabobankploeg hebben schoon schip gemaakt en de verantwoording voor hun handelen op zich genomen. Ik vind het echter ronduit teleurstellend dat er nog altijd heel wat andere verantwoordelijken zijn, zoals artsen en ploegleiders, die met een stalen gezicht beweren onschuldig te zijn. Ook al hoeven ze niet te worden beschouwd als zware criminelen, ze hebben evengoed deel uitgemaakt van het systeem en hebben zaken gedaan met volwassen en mondige sporters. Als we echter willen dat er fundamenteel iets verandert, dan zullen juist deze personen open kaart moeten spelen en de gevolgen daarvan moeten dragen – plaatsmaken voor een nieuwe generatie. Want het feit dat uitgerekend de meest notoire do-

pingzondaars moeten gaan zorgen dat de wielersport in de toekomst schoon zal zijn, komt op hetzelfde neer als een hond de verantwoordelijkheid geven voor je worstvoorraad.

In het ideale geval zet dit boek aan tot nadenken en lokt het zelfs een nieuwe vorm van discussiëren uit over het thema doping in de topsport. Zonder emoties en zonder taboes. Een discussie waardoor men zich bewust dient te worden van alle wisselwerkingen en belangen die immanent zijn aan het systeem van de huidige prestatiesport. Want één ding moet duidelijk zijn: topsport zal niet eeuwig op deze manier door kunnen blijven gaan. Sporten heeft soms al geen goede naam meer. Als dit nog erger wordt en ouders er steeds vaker voor terugdeinzen hun kinderen aan sportverenigingen toe te vertrouwen, dan zal dit uiteindelijk dramatische gevolgen hebben. Op het sociale vlak, op het gezondheidsstelsel, op onze gehele samenleving.

Ten slotte wil ik me bij iedereen verontschuldigen die ik als mens teleurgesteld heb door mijn manier van handelen. Vrienden, maar vooral familieleden. Wanneer ik iemand niet in vertrouwen heb genomen, dan vraag ik hem of haar mij dit te vergeven. Er heeft geen bewuste strategie achter gezeten, waarschijnlijk heeft de situatie het gewoonweg niet toegelaten.

Van beroepswege wil ik twee namen eruit lichten. Als eerste is dat Hubert Lang, organisator van de Peurbacher Silvesterloop. Onze zeer goede en vriendschappelijke relatie werd in 2008 zwaar op de proef gesteld toen diverse atleten hem onder druk probeerden te zetten geen Kenianen uit mijn agentschap meer toe te laten. Ik heb Hubert destijds verzekerd dat alle geruchten omtrent mijn persoon uit de lucht gegrepen waren. We zijn uiteindelijk overeengekomen dat hij atleten van mij aantrekt, maar dat ik voor hen niet als manager op zal treden. Dank je voor je moed, ik bied je mijn excuses aan dat ik glashard tegen je heb gelogen!

Als tweede moet ik mijn excuses maken bij de leden van mijn atletiekvereniging LCAV doubrava. In 2008 viel mij voor het eerst de eer ten deel het eliteveld voor de Attnanger Meile samen te mogen stellen. Evenals in 2009, voor het 25-jarig jubileum. Helaas kon ik de voorbereidingen niet afmaken, omdat ik op 1 april, een maand voor de loop,

plotseling werd gearresteerd. Ik hoop dat het evenement hieronder niet heeft geleden en wil er nadrukkelijk op wijzen dat doping nooit enige rol heeft gespeeld bij een van de beste jeugdverenigingen die Oostenrijk in de afgelopen dertig jaar heeft gehad.

Stefan Matschiner

‘Kriminalpolizei! Aufmachen!’

Benson! Zit! Ennn... blijf! Mijn grote Zwitserse sennenhond heeft af en toe last van een opvliegend karakter. Katten, wandelaars, postbodes of zelfs alleen maar de voordeurbel – bijna alles kan hem danig uit zijn humeur brengen. Het hoeft geen betoog dat ons huisdier die bewuste morgen van 31 maart 2009 geen rustige ochtend beleefde. Ik kan me het moment nog helder voor de geest halen. Slechts een korte blik uit het kleine toiletraampje op de eerste etage van mijn woning in Laakirchen was al voldoende om me te realiseren dat er die dag iets heel ongevoons stond te gebeuren. Er stonden negen mannen voor de deur, die ik pas geleidelijk aan kon onderscheiden, omdat ze zich achter vuilnisbakken en om de hoek van het huis hadden opgesteld. Op een dinsdagmorgen om halfacht 's ochtends, in het kleine steegje waarin wij wonen en waar slechts incidenteel een verdwaalde bezoeker belandt. Dat leek verdacht veel op een uitzonderlijke situatie.

Ik hoefde geen helderziende te zijn om een idee te kunnen krijgen van wat deze verzameling mensen bij mij kwam doen. Het was voor mij meteen duidelijk dat deze negen heren deel uitmaakten van een speciale dopingcommissie. Deze was in januari 2009 door het ministerie van Binnenlandse Zaken in het leven geroepen om de distributiekanaalen van de dopinghandelaren in de recreatiesport, in de sportscholen en de fitnessstudio's aan te pakken. En uit te bannen uit de topsport. In het kader van die tweede missie waren de ambtenaren waarschijnlijk bij mij aanbeland. Ze waren nu hier om, om in termen van de *Frankfurter Allgemeine* te spreken, 'een einde aan mijn duistere

praktijken te maken'. De manier waarop ze mij begroetten, nam de laatste twijfel weg: *'Herr Matschiner! Kriminalpolizei! Aufmachen!'*

Helemaal onverwacht was hun komst natuurlijk niet. Een maand eerder ontdekte ik onbedoeld een peilzender op de bodemplaat van mijn Ford Kuga. Er bleek er ook een te zitten onder de Ford Focus van mijn vrouw Sonia. Vanaf dat moment merkte ik dat mijn mobiele telefoon wat kuren vertoonde. Hij kraakte en ruiste, en regelmatig werden gesprekken – meestal na precies vier seconden – abrupt afgebroken. Doorgaans onmiskenbare tekenen van een ongevroegde meeluisteraar. Bovendien was de voormalige directeur Langlauf en Biathlon van de Oostenrijkse skivereniging ösv, Walter Mayer, op 22 maart al gearresteerd. Dat er een verband was tussen hem en mij was iedereen inmiddels wel opgevallen. We hadden ook nooit gesproken over geheimhouding. Daarbovenop kwam de verklaring van Lisa Hütthaler. Deze in maart 2008 positief op Dynepo geteste triatlete had na een bezinningsperiode van zeven maanden tegenover de onderzoekscommissie verklaard dat ik haar dopingleverancier was. En ten slotte was er nog Bernhard Kohl, mijn toenmalige pupil en gevallen wielerved. Het was mij wel duidelijk dat ik niet langer op hem zou kunnen vertrouwen. Naar de mate van samenwerking tussen hem en de speciale commissie kon ik op dat moment alleen nog maar gissen.

Ik diende dus zeker rekening te houden met een bezoek van de autoriteiten, en naar viel te vrezen zelfs met een arrestatie. Ik had dit moment al eerder verwacht. Op 29 maart bijvoorbeeld, toen ik na mijn terugkeer van een dienstreis uit Florida in de trein tussen München en Salzburg werd gecontroleerd door een Duitse ambtenaar in burger. Mijn god, ik kom niet eens meer thuis, schoot het toen door me heen. Het bewees maar eens hoe gestrest ik op dat moment was, want de controle bleek slechts deel uit te maken van de verhoogde veiligheidsmaatregelen in het kader van de NAVO-top in Straatsburg.

Dat ik nerveus was, uitte zich ook tijdens de vlucht van Tampa via Düsseldorf naar München. Normaal gesproken heb ik in het vliegtuig moeite in mijn stoel te blijven zitten, maar deze keer trok ik me terug, met mijn baseballpet diep over mijn hoofd getrokken tot aan mijn kin. Bij het instappen had ik net een grote foto van mezelf gezien in een Duitse krant...

Twee dagen nadat ik van deze schrik was bekomen, werden mijn gevoelens van angst dan toch bewaarheid. De avond ervoor nog had ik tegen mijn vrouw gezegd toen we naar bed gingen: 'Het zou heel goed kunnen dat ze me morgenvroeg komen halen. Misschien kunnen we beter nog...?' Ik was aan de beurt om 's morgens op te staan voor de baby en was er daarom al om zes uur uit. Ik liep net rond met mijn negen maanden oude zoontje Simon toen de mannen van de speciale eenheid toegang tot ons huis verlangden. 'Wat is er aan de hand?' antwoordde ik op hun niet mis te duiden eis de deur te openen. Veel ruimte voor interpretatie was er daarbij sowieso niet, zeker niet toen ik de leider van de eenheid zag zwaaien met een huiszoekingsbevel in zijn ene hand en een arrestatiebevel in de andere. Het volgende dat ik hem hoorde zeggen was: 'Zorg dat je dat kind uit handen geeft.'

Het moment waarop je gearresteerd wordt, kun je niet voorbereiden door het uit je hoofd te leren om het daarna, zoals bijvoorbeeld bij een première, feilloos af te spelen. Maar verder was ik wel goed voorbereid. Onmiddellijk na mijn terugkomst in Salzburg had ik overlegd met mijn advocaat. 'Wat zoeken jullie eigenlijk?' probeerde ik me coöperatief op te stellen tegen de rechercheurs. De leider van de eenheid, Franz Schwarzenbacher, doorzag de retoriek van mijn aanbod: 'Dat zul je zelf wel het beste weten.' Ik kon met een rustig geweten tegen hem ingaan, want enig belastend materiaal viel er bij mij toch niet te halen. Belastende gegevens op mijn computer waren in januari 2008 al verdwenen toen mijn notebook bij een inbraak in mijn auto in Budapest werd gestolen, terwijl ik andere gegevens met een speciaal programma al onherroepelijk had verwijderd. Daarom kon ik de onvermijdelijke vraag naar mijn laptop gelaten ondergaan, zelfs als deze niet toevallig net met een gecrashte harde schijf bij een computerfirma in Steyrermühl was beland. Dit was natuurlijk verdacht voor de rechercheurs. Twee van hen gingen onmiddellijk naar het bedrijf toe om daar een fikse tegenslag te moeten incasseren. Slechts enkele minuten eerder was daar de harde schijf geformatteerd, waardoor later slechts ongeveer 5 procent van de gegevens kon worden gereconstrueerd. Heel opmerkelijk is dat tijdens het hele onderzoeksproces niemand ooit enige interesse heeft getoond in de door mij aangeboden cd met daarop een back-up van alle gegevens van de afgelopen jaren. Ook het doorzoeken

van een kelderopslagruimte in een pand in Steyrermühl waar ik ooit gebruik van maakte, leverde voor de rechercheurs niet de zo gewenste knaller op. Hoe dan ook, ik was er al zeker een jaar voor mijn arrestatie niet meer geweest.

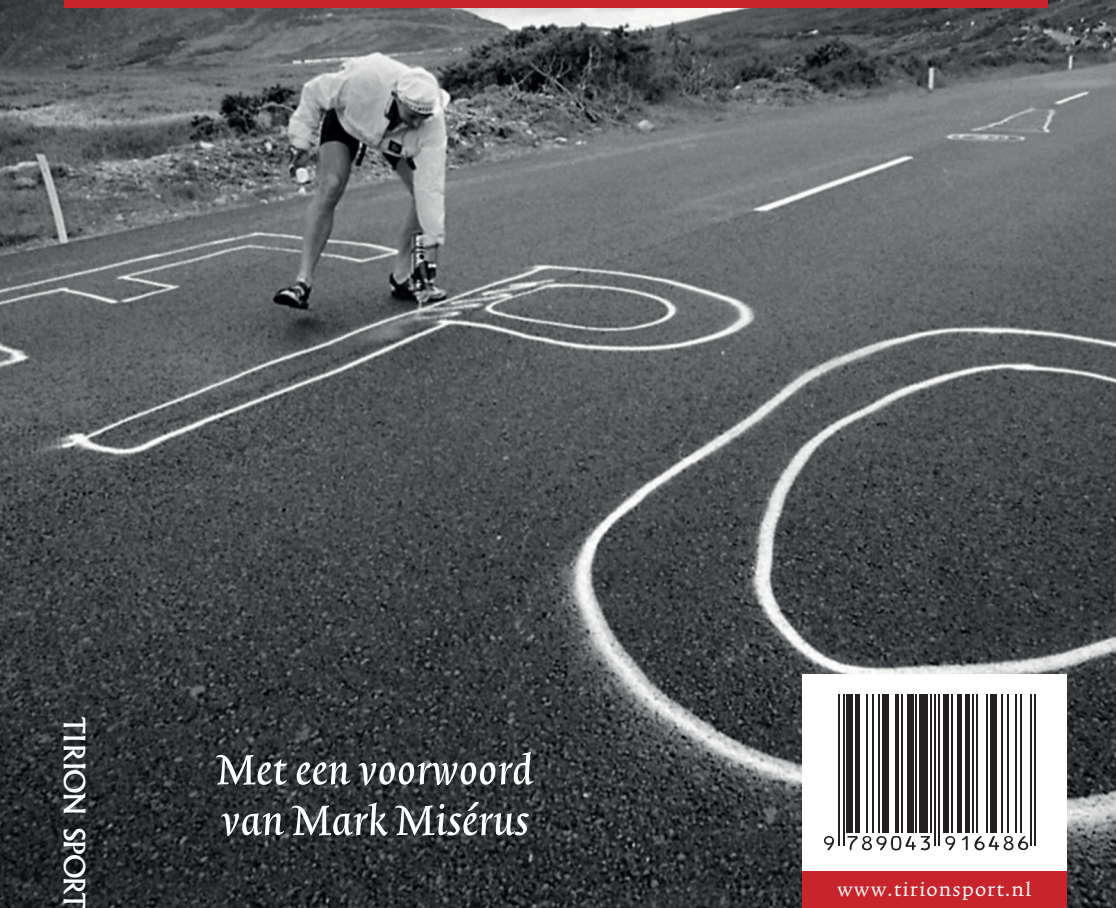
Dat de aanval in zijn geheel geen spectaculaire coup zou worden, had de recherche vermoedelijk ook wel verwacht. Aan mijn verzoek niet met negen man sterk onverwacht voor de neus van mijn toen 84-jarige oma – die onder in hetzelfde pand woonde – te verschijnen, werd zonder problemen voldaan. Men zag er zelfs van af haar wakker te maken. Voor de oude dame was de hele situatie al belastend genoeg nadat het dopinggebruik van Bernhard Kohl bekend geworden was. Natuurlijk wist zij ook wel enigszins, net als zo'n tien andere personen in mijn naaste omgeving, dat niet al mijn werkzaamheden altijd even eerbaar als noodzakelijk waren.

Deze tegemoetkoming van de ambtenaren was gewoonweg typerend. De arrestatie verliep in een correcte, bijna vriendschappelijke atmosfeer. Misschien lag dat aan mij, aan mijn goede familie, aan mijn beheerste manier van doen. De rechercheurs, die vrijwel allemaal gerecrueteerd waren uit de narcoticabrigade, kwamen op mij over alsof ze blij waren dat ze eens niet met een rauwe crimineel werden geconfronteerd. Het vriendelijke samenzijn culmineerde in een enigszins groteske situatie. Terwijl de huiszoeking nog in volle gang was, had men mij een halfuur gegeven om afscheid te nemen van mijn gezin en klaar te maken voor het verblijf in het detentiecentrum Linz. Nadat ze me klaar waren met de huiszoeking kwam een van de rechercheurs – aan zijn accent te horen afkomstig uit het hart van de Salzkammergut – naar me toe. Enigszins verlegen vroeg hij of ik nog een bestemming had voor het bergtricot uit de Tour de France van Bernhard Kohl, dat hij tijdens de huiszoeking had gevonden. Ik kon een glimlach niet onderdrukken en gunde de man het plezier. Nog geen dertig seconden later stond de volgende Kohlfan voor me. Hij moest genoegen nemen met een fietstrui zonder handtekening. Ik hoop dat het beide heren echt om de ideële waarde te doen was, want rijk hebben ze er niet van kunnen worden. Toen ik enkele maanden later mijn allerlaatste puntentricot op eBay te koop aanbood, bleef het hoogste bod steken op een schamele 71 euro.

Het verhaal van de dopingleverancier van Michael Boogerd en Thomas Dekker

Op 31 maart 2009 wordt Stefan Matschiner 's morgens vroeg door een arrestatieteam van de Oostenrijkse recherche opgehaald. De atleetenmanager wordt verdacht van het verstrekken van doping aan diverse Oostenrijkse topsporters. Matschiner wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden. Jaren later ontdekt journalist Mark Misérus een connectie met renners van de Nederlandse Rabobankploeg. In een rechtstreeks gesprek met de dopingverstrekker weet Misérus de naam van Boogerd te ontfutselen en hoort hij ademloos aan hoe Matschiner te werk ging. Jarenlang is deze man de onzichtbare spin in een web van leugens en bedrog geweest.

In dit boek vertelt Stefan Matschiner open en eerlijk zijn verhaal. Hij wijdt de lezer in in de geheimen van bloeddoping. Nooit eerder gaf een boek een diepere inkijk in de onthutsende realiteit van dopingmisbruik in de sport. Speciaal voor de Nederlandse uitgave heeft Matschiner zijn tekst over dopingverstrekking aan de Raboploeg met namen van renners uitgebreid.

TIRION SPORT

Met een voorwoord
van Mark Misérus

www.tirionsport.nl